SPORTUL

CULTIVĂ OMENIA, VIRTUȚILE ETICE ȘI ESTE INCOMPATIBIL CU FAPTELE ANTISOCIALE

COLECTIVUL, BENEFICIARUL ȘI GOSPODARUL ZESTREI SPORTIVE

Profesorul **Gheorghe Teşu** se plimba cu paşi măsuraţi de la un teren la altul al Şcolii generale nr. 190 din cartierul Berceni, zimbind copiilor care treceau în fugă pe lingă el.

— **Ce părere aveţi de baza noastră sportivă ?** — ne întreabă.

— Frumoasă ! răspundem.

— **De excepţie în tot Bucureştiul !** continuă prof. Gheorghe Teşu. **Sală de sport, ministadion de atletism, terenuri de baschet, volei, handbal — de toate, pe un fost loc viran aici, în faţa „Big"-ului din Berceni. Ştiţi la ce mă** gindeam mai inainte ?

— Nu, tovarăşe profesor.

— **Mă gindeam cum păstrăm şi întreţinem noi aceste terenuri inconjurate de flori, adăpostite de umbra dulce a pomilor pe care i-am sădit cu ani în urmă. Aflaţi că le păstrăm şi le intreţinem cu ajutorul celor care inainte le distrugeau!...**

★

Zi de duminică la Şcoala generală nr. 190... Pe terenurile de sport, numeroşi tineri şi virstnici din blocurile invecinate. In „tribune", profesorii **Lucian Raica** (directorul şcolii) şi **Georgeta Enescu** (director adjunct), mereu în fruntea acţiunilor sportive. Se joacă volei, baschet, handbal, fotbal. **Constantin Epure**, ajutor de meşter la Întreprinderea Adesgo, trece de la un teren la altul. Apoi, cind ajunge în dreptul nostru :

— **Şi inainte veneam aici, dar pe furiş, sărind gardul şcolii. A fost şi o situaţie oarecum hazlie. Cind peste tot citeam cum şi în ce chip să se atragă tinerii şi virstnicii pe terenurile de sport, noi — aici de faţă — am fost reclamaţi şi chemaţi la miliţie, să fim certaţi pentru că săream gardul şcolii pentru a face sport. Sigur, şi şcoala avea dreptate. Citiva „bascalii", nu ştiu de pe unde, rupseseră o bucată din gard pentru a trece mai lesne pe terenurile şcolii, iar unii — după meci — aruncaseră mucuri de ţigări pe terenurile unde „evoluaseră". Acum după cum vedeţi, lucrurile stau altfel. Intrăm pe poarta principală a şcolii şi avem acces pe absolut toate terenurile de sport. Vreau să spun că intre noi şi şcoală am incheiat un fel de contract...**

— In ce sens ?

— **Băieţii din cartier care, prin comportarea lor, dădeau dureri de cap conducerii şcolii, sint acum cei mai exigenţi îngrijitori şi... paznici ai terenurilor de sport. A venit, să zicem, cu prea mare elan cutare puşti dintr-a I, şi a intrat cu baschetii in rodul de flori, a venit imediat cu o greblă şi vecinul şcolii, Nicolae Traşcă, şlefuitor în metal la Întreprinderea tehnică medicală, in timpul liber mare amator de mişcare in aer liber.**

★

— **Sint formidabili băieţii din cartier !** continuă ideea tovarăşul Gheorghe Teşu, profesor coordonator al Clubului sportiv de pe lingă Şcoala generală nr. 190. **Unii lucrează în schimbul de noapte, se odihnesc cit se odihnesc acasă, apoi vin pe baza sportivă. Avem de nivelat ceva ? Zece „lopeţi" ne vin in ajutor ! Încearcă un puştan din cartier să sară gardul, să rupă din pom o creangă încărcată cu rod ? Zece „balcoane" il apostrofează ! Ciştigul cel mare, insă, l-am realizat** pe terenurile de sport : intrecerile au eliminat ţigarea şi alcoolul, „tradiţionale", nu cu mult timp în urmă, pe Cocioc şi in cartierul Berceni.

★

Aşadar, un „contract", cu profunde implicaţii educative, incheiat între şcoală şi tinerii din cartier, spre folosul tuturor. Frumoasa bază sportivă a Şcolii generale nr. 190 din Capitală este, intr-adevăr, de excepţie ! De excepţie este şi activitatea sportivă — **9 titluri de campioni ai ţării la juniori I şi II** — condusă de tinărul şi priceputul colectiv de profesori !

Vasile TOFAN

DOUĂ CUVINTE ŞI UN GEST...

In ultimul meci al returului campionatului naţional de volei s-au intilnit Dinamo Bucureşti şi Politehnica Timişoara. Un singur set ciştigat campionilor ar fi plasat formaţia studenţească in turneul fruntaşelor, fapt care a determinat o strădanie pe măsură a echipei antrenorului Gh. Bodescu. *Nu rezultatul final, in care studenţii n-au reuşit să smulgă dinamoviştilor setul mult dorit ne determină să revenim asupra acestui meci, ci o simplă dar frumoasă fază de joc, pe care un radio-reporter ar fi relatat-o cam aşa : „Atac excelent al Politehnicii prin Mocuţa, din zona 2, dar blocajul perfect al lui Enescu retrimite mingea in terenul studenţilor ; Preia Vinătu, pasează lui Bugarschi, care „pune" in zona 3, lăsată descoperită de dinamovişti. Punct ! Nu ! Senzaţional ! Dan Girleanu „scoate", Oros ridică perfect, Dumănoiu atacă precis şi minge ciştigată de Dinamo". Şi, in scurta pauză a transmisiei, ascultătorii ar fi auzit : „Bravo, Dane !" Era vocea antrenorului timişorean Bodescu, care işi felicita, sincer şi spontan, fostul elev, cel care contribuia din plin ca fosta sa echipă, Politehnica, să nu se califice pentru turneul final, cel care, zimbind, ridica mina pentru a-şi saluta din teren fostul profesor. Două cuvinte şi un gest, cu valoare mai mare decit un tratat de pedagogie, alături de altul, de etică sportivă. Şi jocul a continuat.*

La sfirşitul lui, pe faţa antrenorului Bodescu se citea o uşoară umbră de tristeţe...

Mihail VESA

TATĂ ȘI FIU

Intră pe poarta aerodromului odată, după ce au ***făcut drumul de acasă pe jos, ciţiva*** *kilometri. Intotdeauna* ***cu un sfert de ceas inainte de începerea programului. „Să faci treabă bună, Mariane ! Vezi că*** *lucrezi cu oameni !". „Da, tată". La plecare sint din nou impreună. „Cum a mers azi, Mariane ?" „Bine, tată. Dar la dumneata ? Cum merg motoarele ?" „Bine, Mariane, Ceas, nu alta".*

De ani de zile acelaşi dialog intre tată şi fiu. Tatăl, Ion Constantinescu *— mecanic de aviaţie in aeroclubul „Henri Coandă" din Piteşti, om cu părul incărunţit, care şi-a legat viaţa de viaţa motoarelor de avion. Fiul,* Marian Constantinescu, *un tinăr zvelt, instructor de paraşutism, profesor în această şcoală a educaţiei patriotice, a curajului. Lumea lor este aerodromul. Idealul — de a-şi face datoria cu cinste, cu răspundere comunistă. „Aici n-ai voie să greşeşti, să dai rebuturi — spune bătrinul. Pentru că rebuturile ar insemna vieţi de oameni". Doi oameni, doi comunişti : tată şi fiu.*

F. Frumos

V. T. MUREȘ

PROFESORUL C. P. MENTZEL ŞI AMARA „LECŢIE" DE VIAŢĂ PE CARE TREBUIE SĂ O TRĂIASCĂ...

De la data de 1 octombrie, **prof. Carol Pavel Mentzel** nu mai face parte din colectivul asociaţiei sportive **C.F.R. Timişoara,** din secţia de box pe care a condus-o. **„Şi aceasta pentru că a condus-o prost** — ţine să sublinieze **prof. Ion Buşe,** prim-vicepreşedinte al C.J.E.F.S. Timiş, **şi în cele din urmă a şi dezonorat-o!..."**

Cum ? De ce ? Pentru relaţii suplimentare, ne-am adresat tovarăşului **I. Mischici,** preşedintele asociaţiei sportive C.F.R. Timişoara. Am aflat astfel că prof. C.P. Mentzel n-a fost, cită vreme a activat in această unitate sportivă ceea ce se cheamă şi se doreşte a fi un pedagog, un educator. Însuşi faptul că a venit la Timişoara (de fapt a revenit, fiind din localitate) după ce A SCHIMBAT — vă rog să reţineţi — nu mai puţin de 16 LOCURI DE MUNCĂ, a lăsat să se intrevadă unele **tare** de caracter. 16 locuri de muncă pentru un om care n-a implinit incă 40 de ani ! În medie, pe unde a trecut n-a rămas mai mult de doi ani. Nu este de bună seamă, o „carte de vizită" demnă de un cadru didactic.

Între oraşele in care a făcut popas a fost şi Piteştiul. Şi, la un moment dat, fiind nevoie de un antrenor de box la Timişoara, prof. Buşe a intervenit pe lingă prim-vicepreşedintele C.J.E.F.S. Argeş, Gh. Creţu : **„Mentzel este timişorean, ar dori să vină acasă. Ce zici ? Ar putea obţine dezlegarea ?"** Departe de a avea vreo obiecţiune, Gh. Creţu s-a arătat de-a dreptul incintat : **„Poate să plece chiar miine, la noi n-a făcut treabă. Cum spune un vechi proverb din bătrini, „brinză bună in burduf de ciine". Plecarea lui Mentzel imi ia, parcă, o piatră de pe inimă !"** Şi antrenorul solicitat a revenit acasă.

A revenit la Timisoara cu tarele care le anticipa instabilitatea sa intr-un loc de muncă : **indolenţa,** in primul rind, manifestată prin absenţe repetate de la antrenamente. Nu o dată elevii lui au fost nevoiţi să solicite concursul altor tehnicieni sau boxeri mai experimentaţi. Apoi, **tonul distant, ironia şi ingimfarea.** Pentru un incepător in pugilat, la C.F.R. Timişoara nu era un mediu prea prielnic de afirmare, aşa că C.P. Mentzel n-a ştiut decit să găsească defecte tinerilor sportivi din grupele sale. În loc să-i corecteze, ca un adevărat pedagog, ii descuraja. Unii au renunţat la box, alţii s-au transferat în alte asociaţii sau cluburi. Mentzel avea un adevărat har in a se face antipatic.

Şi, pe deasupra, iată, ceea ce a făcut să se umple paharul, şi-a insuşit banii asociaţiei sportive, ai secţiei. Cu prilejul unei deplasări la Brăila şi Galaţi a prezentat date fictive în formele de decontare. **Abuz, fals în acte publice, fraudă.** Suma insuşită n-a fost prea mare, ca să facă obiectul unei trimiteri în instanţă, dar fapta sa (premeditată) suficient de gravă pentru a pune in cumpănă calitatea sa de conducător tehnic al secţiei de box, pe cea de antrenor, după cum am văzut şi aşa discutabilă.

Iată faptele. Acum, omul care n-a ştiut să-şi formeze prieteni nici chiar printre propriii săi elevi, se află singur, izolat. O „lecţie" de viaţă pe care prof. C.P. Mentzel o merită, ii va prinde bine. Fiindcă este incă tinăr pentru a reflecta la invăţămintele ei...

Tiberiu STAMA

SPRIJIN LA TIMPUL POTRIVIT

Il ascultăm pe **Ioan Cioltea,** prim-vicepreşedinte al C.J.E.F.S. Satu Mare : **„Înainte de Jocurile Olimpice, cind se alcătuia o ierarhie în floreta feminină, Gabriela Betuker nu lipsea din vederile selecţionerilor. Talentul ei deosebit, performanţele realizate la capătul unei munci asidue au adus-o pe tinăra sportivă în elita scrimei noastre. O răsplată, zic eu, binemeritată. Şi, totuşi..."**

Într-adevăr, în cariera sportivă a **Gabrielei Betuker** a intervenit un **„totuşi".** Titlurile de campioană balcanică şi naţională de juniori şi tineret, selecţionarea în lotul lărgit pentru Olimpiadă, aprecierile specialiştilor n-au reprezentat, aşa cum ar fi trebuit, acel impuls pentru o muncă şi mai riguroasă, pentru intensificarea eforturilor in vederea ridicării măiestriei sportive.

Dăm din nou cuvintul interlocutorului nostru : **„In loc să răspundă aşa cum ar trebui increderii acordate, Gabriela a considerat că nu mai este nevoie să se antreneze la acelaşi nivel. A inceput, deci, să-şi neglijeze pregătirea, să manifeste aere de vedetism şi, urmare firească, in scurtă vreme a fost scoasă din lotul naţional. Mai mult, şi situaţia şcolară a cunoscut o curbă descendentă. Evident, ne-am pus imediat problema :** ce se va intimpla cu Gabriela ?..."

...Întrebarea nu a rămas mult timp fără răspuns. Au intervenit antrenorii, au intervenit colegii. S-a discutat cu Gabriela, s-a discutat cu familia. Nu a fost uşor. Dar, in cele din urmă, **forţa de convingere a colectivului a izbindit.** Gabriela a revenit pe planşe cu dorinţa de a da uitării clipele de rătăcire. Şi, ca un argument convingător, ea a ciştigat prima etapă a campionatului de junioare, desfăşurată la Craiova, şi s-a clasat pe locul secund in disputele de la Oradea, unde a fost reunit „tineretul".

Iată, deci, că acolo unde **colectivul sesizează la timp momentele de dezechilibru din activitatea şi viaţa unui sportiv şi intervine fără ezitare, lucrurile revin pe făgaşul normal, spre satisfacţia tuturor celor care investesc in pregătirea, pe toate planurile a tinărului performer, muncă, pasiune, dragoste tovărăşească.** Cazul Gabrielei Betuker este o dovadă in acest sens.

Em. F.

ANTRENOR DE FOTBAL SAU BOXER ? NICI UNA, NICI ALTA !

Ce este un antrenor de fotbal ? Dar, un boxer ?

Două intrebări la care poate răspunde oricine : primul — o persoană calificată care se ocupă cu pregătirea, instruirea şi EDUCAREA SPORTIVILOR in vederea obţinerii unor performanţe inalte ; al doilea — un sportiv care se intrece, işi dovedeşte măiestria şi forţa NUMAI ŞI NUMAI pe ring.

Dar de ce am reamintit toate acestea ? Fiindcă zilele trecute, mai precis în pauza meciului de fotbal U.T. Arad — Minerul Lupeni, s-a petrecut o faptă al cărui protagonist a fost un antrenor de fotbal. Să-i dăm cuvintul lui **V. Vasiliu,** observator federal la această partidă : „... **in cabina Minerului Lupeni antrenorul Titu Nicolicescu l-a bătut pe jucătorul Ion Colceag, astfel incit a fost necesară prezenţa „Salvării". Atitudinea antrenorului a fost huliganică, făcindu-l K.O. pe jucătorul său, spărgîndu-i o buză. Şi in timpul jocului antrenorul a dat dovadă de atitudine nesportivă faţă de un alt jucător, Ion Jenică, pe care l-a injurat in momentul in care l-a schimbat".**

Să recapitulăm : un jucător făcut K.O. şi un altul injurat (în faţa colegilor, a echipei). În ce moment ? În pauza intilnirii, tocmai cind sportivii au mare nevoie de linişte, de calm, de îndrumări din partea aceluia care tot timpul trebuie să-şi stăpinească nervii, să poată observa părţile bune şi slabe ale formaţiei sale şi ale adversarului, să găsească soluţiile corespunzătoare în scopul schimbării în bine a evoluţiei echipei. Şi acesta nu poate fi altul decit ANTRENORUL.

După cum se vede, Titu Nicolicescu a arătat la Arad că incalcă şi etica **antrenorului** şi pe cea a **boxerului.** Comportarea sa este, după cum bine o caracteriza observatorul federal, HULIGANICĂ. Şi trebuie sancţionat exemplar !

P. VINTILĂ

„AFARĂ CU..."

Gestul acestor doi „spectatori" infierbintaţi ar vrea să zică : „Afară cu..." Ar vrea numai, pentru că, in realitate, ei vociferau cu totul altceva. Înjurau ca la uşa cortului pe arbitri, pe jucătorii din echipa adversă... Iar arbitrii şi jucătorii din echipa ... adversă nu aveau nici o vină. Ba aveau una, că işi vedeau de joc — un joc curat, sportiv, cum stă bine pe terenurile noastre — in loc să oprească meciul, să vină să-i ia de guler şi să-i dea pe mina celor doi miliţieni care patrulau prin preajmă, sau să-i intrebe : „De ce ne injuraţi ? Ce v-am făcut ? Dacă am lăsa totul baltă şi am ieşi colea, la doi paşi, in stradă, ne-aţi mai injura ? De ce credeţi voi că pe terenul de sport vă puteţi purta altfel decit la locul vostru de muncă — dacă aveţi — sau in oricare alt loc din oraşul ăsta minunat ?"

Dar oamenii, echipele Petrolul şi Constructorul, din campionatul judeţului Argeş, ca şi arbitrii şi-au văzut de meciul lor şi — ceea ce este mai grav — nici ceilalţi spectatori nu s-au sinchisit de cei doi huligani, lăsindu-i să polueze un spectacol sportiv frumos dintr-o splendidă după-amiază de toamnă aurie.

Gestul celor doi ar vrea să spună „Afară cu..." Să completăm noi punctele de suspensie, invitind marea masă a spectatorilor de fotbal să-i dea afară de pe terenuri pe huligani.

F. Bine

Mircea COSTEA

